

JAMES ROLLINS



**DE
SEINX**



DE FONTEIN

VALLEI DER KONINGEN



Geen mens kon lang overleven in zo'n storm. Wolken rood zand werden op volle kracht uit de Sahara geblazen en raasden over Egypte. De storm verduisterde de zon en werd zo enorm dat satellieten hem konden waarnemen vanuit hun baan om de aarde. En op de grond was het niet beter. De windstoten schaafden als grof schuurpapier langs de huid van diegenen die de pech hadden dat ze in de storm terecht waren gekomen.

Maar de oude man was ontboden en wist dat hij moest gehoorzamen.

Professor Nassor Khouri was hoofdconservator van het Egyptisch Museum in Caïro en de belangrijkste deskundige op het gebied van het Oude Rijk van Egypte. De conservator kromde zich tegen het stekende zand. Zijn door de zon gelooid gezicht was bedekt met een sjaal, zijn ogen gingen schuil achter een stofbril.

Hij kon op zijn tocht door de Vallei der Koningen amper verder kijken dan zijn neus lang was, maar hij kende de weg. Elke Egyptische geleerde kende de weg. Duizenden jaren lang waren in dit doolhof van kalkstenen heuvels en zande-

rige dalen Egyptische farao's begraven, inclusief de beroemde jonge koning Toetanchamon.

Maar Nassors bestemming lag verder weg, voorbij het gebied waar de meeste archeologen zochten. Vechtend tegen de storm ging hij dieper de vallei in, naar de plek van een nieuwe opgraving. Zo op het eerste gezicht leek het alsof er alleen een put werd geslagen die water naar het uitgedroogde land zou brengen. Op de vergunningen, de uniformen en alle apparatuur stond een zwarte griffioen, het bekende logo van het bedrijf dat deze opgraving financierde.

Bledsworth Sundries & Industries, Inc.

Het bedrijf financierde heel veel van zulke ontwikkelingsprojecten in de regio. Maar Nassor kende het werkelijke doel van deze specifieke onderneming en was goed betaald om het geheim te houden.

En nu was hij ontboden.

Had het bedrijf gevonden wat het zocht?

Maar dat was onmogelijk...

Ondanks de hete adem van de zandstorm huiverde Nassor toen hij de opgraving bereikte. Op de vlucht voor de storm hadden de arbeiders de plek leeg en donker achtergelaten. Nassor moest een doolhof van achtergebleven mijnwerktuigen en stapels werkkleding doorkruisen om bij het gat in de heuvel te komen, dat werd afgesloten door een houten kozijn met daarin een stalen deur.

Hij toetste een code in op een bedieningspaneel en de deur zwaaide open. Op de drempel aarzelde hij. Zelfs met de huilende storm in zijn rug schrok hij ervoor terug om de tunnel binnen te gaan. De gang dook steil omlaag, verlicht door brandende toortsen die in groeven in de muren waren gestoken.

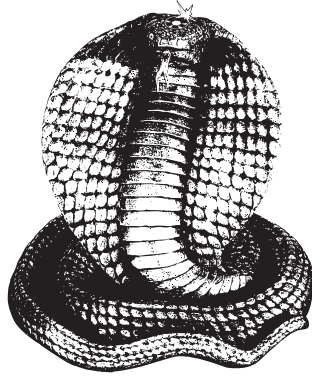
Nassor slikte zijn angst weg, bukte zich en ging naar binnen. Door een windvlaag viel de deur met een galmende klap achter hem in het slot. Geschrokken haastte hij zich verder.

Hoe sneller ik hier klaar ben, hoe sneller ik weer naar huis kan.

Terwijl de gang verder omlaagvoerde, veranderden de muren van onafgewerkt kalksteen in grote stenen blokken. Hij passeerde oeroude trappen die verder naar beneden leidden. Dieper en dieper. Nassor bleef op het door toortsen verlichte pad terwijl de muren steeds dichter naar elkaar toe bogen, alsof ze hem terug wilden duwen. Maar hij had geen keus. Hij moest verder, al liep het zweet in straaltjes over zijn rug.

Eindelijk kwam de tunnel uit in een holle ruimte. Het was een enorm koepelvormig vertrek, de muren bedekt met hiërogliefen. Er kwamen nog andere gangen op de kamer uit, maar Nassors ogen werden naar de zwarte beelden getrokken die langs de muren stonden. Het waren perfecte beeltenissen van oude Egyptische krijgers uit de tijd van het Oude Rijk. Ze verschilden allemaal in vorm en grootte, maar ze hadden één ding gemeen: hun gezichten waren vertrokken van angst. Hun radeloze blikken waren gericht op de kop van een stenen slang in het midden van de kamer.

Hij was even groot als Nassor. Aan de wijduitstaande kraag achter zijn hoofd kon je duidelijk zien dat het een cobra moest voorstellen. Maar deze cobra had drie ogen: twee uit kalksteen gehouwen, en een derde dat boven in zijn schedel rustte. Het laatste weerkaatste met een bloedrode glans het licht van het vuur. Het was een vuistgrote edelsteen, geslepen in de vorm van een ovalen bol.



Nassor kwam ongelovig dichterbij.

Een wrede, schorre stem hield hem tegen. Hij kwam uit de tunnel aan de andere kant van de holle ruimte. De spreker bleef in de schaduwen verborgen. Alleen zijn woorden klonken krassend vanuit het duister.

'Je weet wat dit is...'

Nassor herkende die stem. Die had hem hier in het geheim ontboden. Het was de stem van de man die Nassors stilzwijgen had gekocht door voor de medische behandeling van zijn doodzieke vrouw te betalen. Het geld had haar leven gered. Nassor had nooit spijt gehad van het pact dat hij had gesloten.

Niet tot op dit moment.

Nassor was er vanaf het begin zeker van geweest dat de man een pure mythe najoeg, een voorwerp dat alleen in duistere legenden bestond. Wat kon het voor kwaad om die man te laten graven op een plek waar niemand waarde aan hechtte, om hem naar een kunstvoorwerp te laten zoeken waarvan bijna niemand geloofde dat het echt bestond? Hij had nooit gedacht dat Bledsworth erin zou slagen het te vinden.

'Je herkent het oog...'

Nassor herkende het inderdaad. Het voldeed precies aan de beschrijving in het eeuwenoude *Boek van Toth*. Hij noemde de edelsteen ‘Het Oog van Ra’.

‘Breng het naar mij...’

Uit de schaduwen van de tunnel kwam een arm naar voren. Een gepantserde handschoen verborg de hand eronder. De vingers vouwden knarsend open.

Niet in staat om te weigeren, strompelde Nassor naar het standbeeld. Hij reikte naar het fonkelende oog. Toen zijn hand boven de edelsteen zweefde, gingen de haartjes op zijn knokkels overeind staan. Hij voelde dat de steen een vreemde kracht uitstraalde en verstijfde. Zijn hart bonsde in zijn oren, maar hij hoorde toch dat het bevel werd herhaald.

‘Breng het naar mij...’

Met een grote wilsinspanning sloot Nassor zijn handen om de edelsteen. Er ging een schok door zijn arm, maar hij wrikte de edelsteen snel uit de oogkas. Hij strompelde achteruit en keek naar wat hij vasthad.

De edelsteen bleek groter dan zijn vuist. Het licht van het vuur gleed over het gepolijste oppervlak en toverde duizend kleurschakeringen tevoorschijn. Nassor had genoeg geologische kennis om een vurige robijn te herkennen, een zeldzame edelsteen in deze regio en in deze grootte onbetaalbaar. Hij was perfect, op één kleine onvolkomenheid na. Nassor wreef met zijn duim over de ellipsvormige ader van zwart obsidiaan die over één kant van de steen liep. Daardoor leek de edelsteen op een oog. Nassor wierp een blik op het standbeeld.

Een slangen oog.

Achter het antieke standbeeld gleed de man die hem had ingehuurd uit de tunnel tevoorschijn. Kolkende schaduwen

verhulden zijn gestalte en verborgen zijn gelaatstrekken.

Geschokt deed Nassor een stap achteruit. Ondanks zijn angst wist de conservator één ding zeker. Als ook maar de helft van alle verhalen over Het Oog van Ra klopten, kon hij niet toestaan dat iemand deze edelsteen in zijn bezit kreeg, en zeker deze schaduwman niet.

De gestalte liet een koud lachje horen, alsof de man Nassors gedachten had gelezen. **'Je kunt niet meer vluchten...'**

Nassor probeerde het toch. Hij draaide zich om naar de tunnel die naar de uitgang leidde. Hij moest Het Oog van Ra uit de klauwen van deze monsterlijke man zien te houden. Als hij boven kon komen, de steen mee kon nemen naar het museum...

Hij deed een stap. Hij *probeerde* in ieder geval een stap te zetten. Maar zijn voeten werden plotseling steenkoud en weigerden te gehoorzamen. Hij keek naar beneden en zijn adem stakte vol ongelooft. Zijn schoenen waren van steen geworden en versmolten met de kalkstenen vloer.

Nee, niet alleen zijn schoenen.

De kou klom door zijn lichaam omhoog. Hij zag hoe zijn benen in steen veranderden en toen zijn middel. Hij probeerde uit alle macht te bewegen, weg te draaien. Toen sloeg de kou door zijn buik en borst – en door zijn armen.

Nu hadden stenen vingers de edelsteen vast.

'Nee,' kreunde hij vol afgrijzen.

Doodsbang keek hij naar de rij Egyptische krijgers en realiseerde zich dat hij nu precies dezelfde uitdrukking op zijn gezicht had als zij. Hij begreep opeens waarom hij hier was ontboden.

'De vloek...' zei de gestalte met krassende stem, **'...die**

iedereen treft die het oog uit zijn rustplaats probeert te nemen.'

De stem naderde hem van achteren. Nassor kon zich niet eens meer omdraaien omdat de verlamdende kou zijn nek verstijfde. Hij was in de val gelopen, hiernaartoe gelokt om de vloek over zichzelf af te roepen.

Nassor vocht ertegen, terwijl hij uitriep: 'U moet niet...'
Maar zijn uitzinnige smeekbede stierf weg toen zijn tong in steen veranderde.

'O, maar dat moet ik wel...' fluisterde de gedaante in zijn oor.

Een arm reikte om hem heen en ijzeren vingers sloten zich om de vurige edelsteen. Het Oog van Ra werd uit Nassors greep losgewrikt. Nassor wilde zich omdraaien zodat hij het gezicht kon zien van de man die hem had veroemd. Maar hij kon niet meer bewegen, niet meer spreken, niet meer ademen. Terwijl zijn oren doof werden en het zwart werd voor zijn ogen, hoorde Nassor de man een laatste dreigement fluisteren. Niet tegen hem, maar tegen iemand anders. De kille woorden volgden hem de diepe duisternis in.

'Hiermee zal ik Jake Ransom laten lijden.'

I



DRIE WEKEN LATER

OGEN VAN VUUR



Normaal gesproken schoppen mensen je niet tegen je hoofd.

Maar voor Jacob Bartholomew Ransom was dit een heel gewone maandag. Zijn oren tuitten en er zweefden lichtvlekjes voor zijn ogen. Hij had de *roundhouse kick* van zijn tegenstander net een seconde te laat geblokkeerd.

‘Gaat het?’ vroeg de andere jongen.

Brandon Phan was twee jaar ouder dan Jake en met zijn junior zwarte band de ster van de New Hampshire Taekwondoschool. Hij stak een hand uit om Jake overeind te helpen. Dat Brandon half Vietnamees was kon je alleen zien aan zijn ooghoeken, die een beetje geplooid waren alsof hij op het punt stond te gaan lachen. Hij droeg net als Jake een wit pak dat een *gi* genoemd wordt.

Jake pakte Brandons uitgestoken hand en liet zich omhoogtrekken. ‘Die zag ik niet aankomen,’ zei hij terwijl hij zijn hoofd schudde. ‘Het leek alsof ik een trap van een ezel kreeg.’

Brandon grinnikte. Ze waren nu al drie maanden aan het sparren. Jake had de gebruikelijke drie lessen per week niet

meer genoeg gevonden. Hij wilde meer trainen. Gelukkig mocht Brandon hem wel en wilde hij Jake helpen zich nog verder te ontwikkelen. Ze hadden de *dojang* (taekwondo-zaal) nog een kwartier voor zich alleen.

‘Je wordt steeds beter,’ zei zijn vriend. ‘Voor je het weet, ben jij mijn leermeester.’

‘Ja, vast.’ Jake schudde zijn hoofd om de dufheid te verjagen.

Toch moest hij toegeven dat hij inderdaad beter werd. Vorige week had hij zijn blauwe taekwondoband ingeruild voor een rode. De nieuwe kleur moest tegenstanders waarschuwen dat de leerling wel de vaardigheden van de zwarte band bezat, maar nog niet de beheersing die daarbij hoorde.

Een oordeel waar Jake het alleen maar mee eens kon zijn.

De afgelopen weken had hij zichzelf tot het uiterste gedreven, was roekeloos en slordig geworden, maar hij kon er niets aan doen. Al was het inmiddels eind juni, hij herinnerde zich de gebeurtenissen van drie maanden geleden alsof hij ze gisteren beleefd had. Deze ochtend nog was Jake in het heldere morgenlicht wakker geschrokken, verstrikt in zijn lakens en met een schreeuw die in zijn keel bleef steken, vechtend tegen het gevleugelde monster uit zijn nachtmerries.

In die droom was Jake teruggevoerd naar het prehistorische verleden, naar de tijd vóór de continenten uit elkaar waren gedreven, toen de wereld nog één groot supercontinent was, één land: Pangaea, wat zoveel betekende als ‘Al-lewereld’.

En inderdaad waren alle werelden daar nog samen.

Jake was er zelf geweest, in levenden lijve.

In de loop van de wereldgeschiedenis waren daar verdwe-

nen stammen gestrand: Maya's, Egyptenaren, Romeinen, Vikingen, indianen en vele anderen. Ze waren uit hun eigen tijd geplukt en in dat woeste landschap van rovende dinosauriërs en prehistorische wouden gedropt. Om te kunnen overleven, hadden ze zich verenigd en beschutting gezocht in de vallei van Calypsos, beschermd door een oeroude technologie die was overgebleven uit de tijd van Atlantis.

In de nachtmerrie van vannacht was Jake weer teruggekeerd naar Pangaea en werd hij opgejaagd door een troep gevleugelde, geklauwde monsters die *grakyls* werden genoemd, de monsterlijke dienaren van Kalverum Rex, de afschuwwekkende Schedelkoning van Pangaea. Zelfs nu kon Jake diep vanbinnen het gierende gekrijs van de *grakyls* horen, alsof de Schedelkoning nog steeds naar hem op zoek was.

En misschien was dat ook wel zo.

Dus Jake kon maar beter voorbereid zijn.

Alsof hij zijn gedachten kon lezen, deed Brandon een stap achteruit en keek hem strak aan. 'Klaar?'

Dat was een goede vraag. Jake moest zorgen dat hij er klaar voor was. De laatste paar dagen was de druk in zijn borstkas steeds meer toegenomen. Alsof er een storm op komst was.

'We doen het nog een keer.' Jake veegde het zandkleurige haar uit zijn ogen en nam een verdedigende houding aan, balancerend op de bal van zijn voeten.

Al was Brandon ouder, ze waren even groot. Jake keek zijn tegenstander onderzoekend aan, speurend naar een aanwijzing voor welke aanval hij zou kiezen. De Japanners leerden dat je je tegenstander in de ogen moest kijken. De Chinezen vonden dat je je tegenstander beter in zijn geheel kon bestuderen.

Brandon bekeek Jake net zo opmerkzaam. En toen vlogen

de ogen van zijn vriend wijd open, vol schrik en ongeloof. Zijn blik gleed langs Jake's schouder. De haren in Jake's nek gingen overeind staan. Instinctief zakte hij door z'n knieën en draaide zich met een ruk om. Een zwarte personenauto vloog de stoep op en denderde recht op hen af. Toen explodeerde het grote raam aan de voorkant van de school.

Vanuit hurkzit maakte Jake een snoekduik, greep Brandon bij zijn middel en smeed hen zo allebei uit de baan van de auto. De voorbumper raakte nog net Jake's tenen. Hij kwam neer en rolde met Brandon over de trainingsvloer.

De auto scheurde langs hen heen en klapte met het geluid van kreukend metaal tegen de achterwand. Jake sprong op en sleurde de versufte Brandon overeind.

Aan de andere kant van de zaal sputterde de motor nog even na en hield er toen mee op. Rook kringelde onder de verkreukelde motorkap vandaan.

Jake zette een stap in de richting van het wrak. Zijn hart bonsde, maar hij moest kijken of er niemand gewond was.

'Voorzichtig,' waarschuwde Brandon.

Jake rook benzine. Een olieachtige vloeistof stroomde onder de rokende auto vandaan. Van buiten op straat klonk geschreeuw. Anderen renden naar de plek van het ongeluk toe. *Als het tenminste een ongeluk was.*

Jake werd koud van afgrijzen. Voor hem werd de rook dikker en zwarter. Hij naderde de kofferbak en keek door de achterrauit. Hij verwachtte dat er iemand in elkaar gezakt achter het stuur zou zitten.

Maar er was niemand.

Hij deed een stap dichterbij en de benzine stroomde over zijn blote tenen. De rook deed zijn ogen branden, maar hij moest zekerheid hebben. Hij kon iemand in moeilijkheden

niet zomaar in de steek laten. Hij boog voorover naar de zijraampjes en controleerde de voorstoelen en de achterbank.

Leeg.

Hoe was dat mogelijk?

‘Jake!’ schreeuwde Brandon en wees.

Jake scheurde zijn blik los van de raadselachtige lege bestuurdersstoel. Er kwamen vlammen onder de motorkap vandaan.

Jake krabbelde achteruit en schreeuwde naar Brandon: ‘Rennen!’

Samen sprintten ze naar het versplinterde raam. Buiten had zich een kleine menigte verzameld. In de verte klonken sirenes.

‘Achteruit!’ gilde Jake, terwijl Brandon en hij als angstige gazellen door de verwoeste pui naar buiten sprongen.

En geen seconde te vroeg.

Achter hen klonk de gedempte knal van een explosie. Een onzichtbare hand gaf Jake een duw in zijn rug en smeed hem in de armen van de wachtende menigte. Hitte volgde toen hij zich omdraaide en de dojang in staarde. Het was alsof hij in een brandend fornuis keek. Vlammen vulden de achterkant van de oefenruimte. Rook kolkte als een levend wezen te midden van de vuurzee.

Even zag Jake, versuft en met tuitende oren, hoe de kolkende rook de vorm van een rijzige, schimmige gestalte aannam. In die rook verschenen ogen waarin zwarte vlammen dansten, ogen die hun vurige blik strak op hem gericht hielden.

Geschokt flitste Jake drie maanden terug in de tijd. Hij was weer in de prehistorische wereld van Calypsos, ineengedoken in de opening van de grote tempel van Kukulkan

terwijl de Schedelkoning op hem af beende, gepantserd in schaduwen, met vlammeende ogen. Kalverum Rex was een schurk van een alchemist die graag aan bloedmagie deed en daarbij natuurlijke wezens samensmolt tot monsterlijke scheppingen. Zijn doel: heersen over heel Pangaea en iedere inwoner voor zijn wil laten buigen. Jake had hem één keer eerder tegengehouden, hem recht in het gezicht uitgedaagd.

Nu staarde Jake in diezelfde ogen en terwijl hij dat deed, verdween de wereld om hem heen tot hij alleen nog maar die vurige ogen zag. Ze brandden dwars door hem heen, tot op zijn botten, en maakten elke beweging onmogelijk. Hij vocht ertegen, voelde dat hij weggleed – toen klonk er een oorverdovende claxon. De rookgestalte viel uiteen, terwijl de claxon opging in het geloei van een brandweersirene. De wereld sprong weer op scherp. Jake draaide zich om toen de hotsende rode truck naast de stoep parkeerde.

Chaos volgde.

Iemand onderzocht hem, voelde of hij niets gebroken had, trok hem mee en zette hem neer op een bankje iets verderop in de straat. Op wat verschroeid haar na (wat trouwens vreselijk stonk) was hij ongedeerd. Hij had zijn blote voeten niet eens aan het glas gesneden. Er werd een zware deken om zijn schouders gelegd. Brandon kreeg dezelfde behandeling.

Al die tijd bleef Jake zich concentreren op de brandende school. Massa's water werden in het hart van de vlammenzee gespoten. Hij bleef alert op de terugkeer van de vurige demon.

Hij gaf Brandon een duwtje. 'Zag jij dat niet... in de school... een monster met vurige ogen...'

Brandon schudde zijn hoofd een beetje te snel en keek

naar Jake alsof hij ze zag vliegen.

Na een paar ademteugen realiseerde Jake zich dat zijn vriend gelijk had. Verdoofd en geschokt als hij was, had zijn versufte brein de echte wereld en zijn nachtmerries over Pangaea door elkaar laten lopen.

Een stukje verderop ondervroeg een politiemann een getuige, een forse man die de riem vasthad van iets wat eruitzag als een kruising tussen een rat en een zwabber.

‘...en toen kwam die auto de heuvel afrollen. Hij ging steeds sneller.’ De man wees naar de steile helling van Holyhock Lane en gebaarde met zijn hele arm hoe de auto was gereden. ‘Hij denderde vlak langs me heen, over de kruising, en toen met een enorme klap dwars door die ruit. Stom geluk dat er niemand is omgekomen.’

Het was geen geluk, dacht Jake. Als ik een seconde langzamer was geweest...

De politieagent schreef iets op in zijn notitieboekje. ‘En er zat niemand achter het stuur?’

‘Niet dat ik kon zien,’ zei de getuige.

De politiemann schudde fronsend zijn hoofd. ‘Iemand heeft zijn auto laten draaien boven aan de heuvel en is vergeten om de handrem erop te zetten. En u weet zeker dat u niemand hebt gezien? Geen verdachte figuren die een beetje rondhingen of er als een haas vandoor gingen?’

‘Nee, sorry. Ik keek helemaal niet naar die kant, ik keek naar de botsing.’

De politieagent zuchtte geërgerd, en dat had Jake ook wel willen doen. Dus het was gewoon een ongeluk?

Jake stond op en schudde de deken van zich af.

‘Wat doe je nou?’ vroeg Brandon. ‘Ze zeiden dat we hier moesten blijven tot onze ouders er waren...’ De woorden van

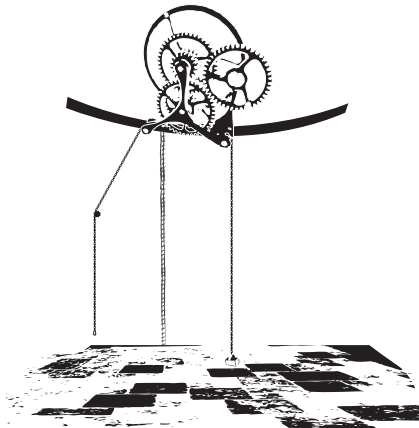
zijn vriend stokten in zijn keel toen hij besepte wat hij gezegd had.

Brandon stotterde een verontschuldiging, maar Jake wuifde de bezorgdheid van zijn vriend weg. Als Jake op zijn ouders moest wachten, werd dat nog een lange zit.

Hij staaarde naar de opschudding verderop in de straat: zwaailichten flitsten, sirenes loeiden en brandweerlieden schreeuwden. Maar hij kreeg er niets van mee. In plaats daarvan zag hij zijn vader en moeder voor zich. Zijn laatste herinnering aan hen was voor altijd op een foto vastgelegd. Ze poseerden bij een archeologische opgraving in Midden-Amerika, gelukkig glimlachend en gekleed in kaki safarikleren, terwijl ze een Mayasteen met hiërogliefen erop omhooghielden. Een week nadat de foto was gemaakt, waren ze verdwenen.

Dat was drie jaar geleden. Niemand had ze ooit teruggezien. Detectives namen aan dat zijn ouders door bandieten waren omgebracht, maar Jake wist dat dat niet waar was. Hij wist dat er meer achter zat en dat het verhaal verderging in Pangaea.

Drie maanden geleden was Jake met zijn zus Kady per on-



geluk naar dat woeste, prehistorische land getransporteerd. Ze hadden er vrienden gemaakt, een oorlog overleefd en uiteindelijk ook een cryptische aanwijzing gekregen over het ware lot van hun ouders.

In zijn herinnering ging Jake terug naar de prehistorische vallei van Calyptos en liep hij opnieuw de grote tempel van Kukulkan binnen, langs het kristallen hart, naar het binnenste gewelf met de enorme gouden Mayakalender. Hij zag weer voor zich hoe hij het zakhorloge van zijn vader daar ontdekt had, achtergelaten in het raderwerk van de grote wielen. Zijn moeder had een boodschap op de achterkant laten graveren. Jake kende de woorden uit zijn hoofd.

*Voor mijn liefste Richard,
een stukje goud om onze tiende gezamenlijke
omwenteling rond de zon te markeren.
Met alle liefde onder de sterren,
Penelope*

Het was een cadeautje voor hun trouwdag geweest. Maar hoe vaak Jake die weg in zijn herinnering ook had afgelegd, hij vond nog steeds geen antwoorden. Wat betekende dat horloge? Waren zijn vader en moeder nog in leven? Waren ze verdwaald in de tijd?

Jake wist het niet.

Hij wist maar één ding: hij moest de waarheid achterhalen.

Zelfs nu, terwijl hij op blote voeten op straat stond in zijn taekwondopak, balden zijn handen zich vastberaden tot vuisten. Hij had het geduld niet meer om hier nog te wachten. Zijn mountainbike stond een eindje verderop en

hij wilde zo snel mogelijk naar huis.

Toen Jake zich omdraaide om tegen zijn vriend te zeggen dat hij ervandoor ging, kwam er een slungelige man uit de menigte gestormd, die boven op Brandon dook en zijn armen in een grote berenomhelzing om hem heen sloeg.

‘Jochie, is alles goed?’

Brandons antwoord werd gesmoord tegen zijn vaders borst. Jake kon zien dat ze op elkaar leken: de donkere ogen, het zwarte haar. Soms hield Jake die laatste foto van zijn ouders naast zijn gezicht en vergeleek hem met zijn eigen beeld in de badkamerspiegel. Hij had de lengte en de zanderige haarkleur van zijn vader, maar zijn moeders blauwe ogen en haar kleine neus. In de spiegel staren gaf hem een beetje troost, bracht ze allebei wat dichterbij.

Jake keek toe terwijl vader en zoon elkaar omhelsden. Hij kon zijn blik niet losrukken van zoveel rauwe emotie. Zijn brandende verdriet en verlangen werden alleen wat getemperd door een vleugje koude jaloezie. Hij wist dat het niet eerlijk was om zich zo te voelen, maar hij kon het niet helpen.

Brandon maakte zich met een bezorgd gezicht los uit zijn vaders omhelzing. ‘Jake, als je wilt kan mijn vader jou ook naar huis brengen.’

Jake deed twee stappen achteruit en schudde zijn hoofd. Hij moest hard slikken voor hij iets kon zeggen. ‘Ik... ik ben met de fiets.’

‘Jochie,’ zei Brandons vader tegen hem, ‘het is geen enkele moeite.’

Jake’s haar ging overeind staan om dat nonchalante ‘jochie’. Die man was zijn vader niet.

‘Dank u wel, meneer Phan, maar ik ga liever alleen.’

Brandons vader wachtte nog even en sloeg toen zijn arm om de schouders van zijn zoon. ‘Als je het zeker weet...’

Jake knikte en liep naar zijn fiets. Onderweg brandde hij zijn voeten aan het door de zon geblakerde beton. Hij versnelde zijn pas, maar het was niet de hitte die hem voortdreef. Hij moest hier weg.

Bij zijn fiets aangekomen wierp hij nog één laatste blik op de smeulende school. Zo te zien zou de volgende training nog minstens een week op zich laten wachten. In de tussentijd had hij genoeg te doen. Thuis lagen boeken en stapels artikelen op hem te wachten. Bovendien hadden oom Edward en hij morgen een excursie gepland naar het American Museum of Natural History in New York. Over een paar dagen zou er een nieuwe Egyptische tentoonstelling worden geopend en een vriend van Edward had voor hen alvast een rondleiding achter de schermen geregeld.

Jake draaide zich net om toen hij bij de brandweerauto een glimp opving van een grote man, zijn gestalte omhuld door een dikke rookwolk. De man viel op in de menigte – niet alleen vanwege zijn zwarte krijtstreppak, maar ook door zijn enorme gestalte. Toen glipte hij achter de brandweerwagen en verdween.

Herkenning vlamde door hem heen.

Dat kon niet waar zijn...

Geluidloos vormden zijn lippen de naam van de man, alsof hij hem weer tevoorschijn wilde roepen. ‘Morgan Drummond.’ Maar de man verscheen niet meer, en Jake werd minder zeker van zijn zaak.

Versluierd door rook kon die figuur eigenlijk iedereen geweest zijn: de brandweercommandant, de politicommissaris. Bovendien, wat had Drummond hier te zoeken? Jake

had de man voor het laatst in het British Museum in Londen gezien. Drummond was hoofd beveiliging van Bledsworth Sundries & Industries, het bedrijf dat de laatste opgraving van zijn ouders had gesponsord, vlak voor hun verdwijning.

Wantrouwen stak de kop op.

Jake wist niet wat het bedrijf met de verdwijning van zijn ouders te maken had, maar er moest wel een verband zijn.

Hij herinnerde zich de dasspeld die Morgan Drummond had gedragen. Hij had de vorm van een griffioen, het bedrijfslogo van Bledsworth Sundries & Industries. Het mythologische monster was half adelaar en half leeuw. In Pangaea had Jake hetzelfde symbool gebrand zien staan in het zwaard van een grakylmeester, de leider van een van de monsterlijke legioenen van de Schedelkoning. De grakyls leken zelf ook wel wat op griffioenen.

Maar wat was het verband?

Jake bleef de straat af kijken, hopen op nog een glimp van de man. Een volle minuut later gaf hij het eindelijk op. Hij schudde zijn hoofd. Het kon Drummond niet geweest zijn.

Jake haalde zijn fiets van het slot, trok hem uit het rek en ging op weg naar huis. Hij had nog een flink eind te gaan.

Terwijl hij wegfietste bleef hij achteromkijken, hij was er nog niet gerust op. Hij herinnerde zich hoe de haren in zijn nek waarschuwend overeind waren gaan staan vlak voor de auto door het raam van de school crashte.

Die haren stonden nog steeds overeind.

Jake draaide knerpend het grindpad op dat door de heuvelachtige landerijen van het familielandgoed voerde. De rit vanuit de stad had zijn hoofd weer helder gemaakt, maar

hij was nog steeds niet op zijn gemak, achtervolgd door die vurige ogen in de rook.

Toen hij door de smeedijzeren hekken reed, zwaaide Jake naar de twee raven die ieder aan een kant op de pilaren zaten. Het familielandgoed dankte zijn naam aan die vogels: Ravensgate Manor.

‘Hoi Edgar, hoi Poe,’ riep hij naar de beelden toen hij onder hun dreigende blikken door reed.

Het stel raven had die bijnamen al in de negentiende eeuw van zijn over-overgrootvader Augustus Bartholomew Ransom gekregen. Augustus was een schoolvriend van de schrijver Edgar Allen Poe, en zijn gedicht ‘De raaf’ was een van Augustus’ lievelingsgedichten geworden. Er werd zelfs beweerd dat het gedicht was geïnspireerd op een van die twee zwarte raven. De afgelopen eeuwen hadden familieleden voortdurend in de clinch gelegen over de vraag *welke* van de twee die inspiratiebron was geweest. Edgar of Poe.

Jake had zijn geld op de raaf aan de rechterkant gezet. Hij kreeg altijd een beetje de rillingen van Poe, met zijn gebogen kop en overschaduwde ogen. Maar de raven waren onderdeel geworden van de familiegeschiedenis, ze hoorden erbij als een paar excentrieke ooms.

En deze twee gingen in ieder geval nergens heen.

Jake trapte door, over een kronkelend pad door een loofbos vol suikeressdoorns en zwarte eiken. Uiteindelijk ging het bos over in een uitgestrekte Engelse tuin. In het midden verrees Ravensgate Manor, een landhuis in tudorstijl met stenen torentjes, houten gevelspitsen en een leistenen dak dat mossig was van ouderdom. Het was begonnen als een landelijke hofstede, een plek waar de familie zich terug kon trekken om bij te komen van het leven in de stad. Door de

eeuwen heen was er steeds meer aangebouwd en was het huis naar alle kanten uitgegroeid tot het slordige bouwsel van vandaag.

Maar de hoofdingang was hetzelfde gebleven. Zelfs de voordeur kwam nog uit die eerste boerenhoeve: gemaakt van sterk eiken dat gekapt was op de omliggende heuvels, bijeengehouden door koperen banden en stevig vastgezet met vierkante spijkers.

Jake kneep in de handremmen en minderde vaart terwijl hij met een bocht op het huis af reed. Een ronde oprit leidde langs de voordeur. Hij zag meteen dat er naast het trapje naar de voordeur een auto geparkeerd stond.

En hij merkte nog twee vreemde dingen op.

De voordeur stond op een kier: dat zou tante Matilda nooit goedvinden. Maar nog zorgelijker was het feit dat Jake de auto bij de voordeur herkende. Het was net zo'n zwarte personenwagen als de auto die de school had geraamd.

Hij wist het zeker.

Hetzelfde merk, hetzelfde model.

Dat kon geen toeval meer zijn.

De zenuwen gierden door zijn lijf. Het bloed stolde in zijn aderen. Hij liet zijn fiets vallen en rende gebukt naar het huis.

Er was iets mis.

Vanuit het huis galmde een luid geraas naar buiten, vergezeld van het gerinkel van brekend glas. En toen klonk er iets wat zijn hart stil deed staan: een gil van pijn en angst.

Zijn tante Matilda.

Voor Carolyn,
omdat ze het vuurtje van de magie in ons leven
steeds blijft opstoken



www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Jake Ransom and the Howling Sphinx*

Verschenen bij Harper Collins

© 2011 James Rollins

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding en -ontwerp: Wil Immink Design

Illustraties: Joel Tippie

Kaart schutblad: Gary Tong

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2775 5

NUR 283, 284